

Sme rodina. Gréckokatolícka. Patríme do spoločenstva množstva rodín, ktoré tvoria svätú Cirkev v jednote, ako malé domáce cirkvi.

Boli sme pozvaní na synodálne stretnutia. Manželmi sme už 24 rokov, máme spolu 8 detí a jedno máme v nebi. Neboli sme vždy aktívne veriaca rodina. Naša cesta bola cesta hľadania tých správnych hodnôt, ktoré nás naplnia a pomôžu nám prechádzať ťažkosťami života.

S manželom sme sa zoznámili na diskotéke. On bol vojak z povolania a ja som sa učila povolaniu zdravotnej sestry. Na začiatku manželstva sme si postavili spoločne dom, manžel pracoval v práci a ja som sa smiala, že robím kariéru doma, s deťmi. Žili sme spoločne, po 5 rokoch manželstva sme sa rozhodli, že keď chceme dokončiť dom, manžel pôjde pracovať do zahraničia. Tam pracoval 9 rokov. Manželove stolárske zručnosti poslúžili pri výrobe mobiliára, keď prišiel do Prešova Svätý Otec František. Stretnutie s ním nám navždy ostane v srdci. Tu chcem poďakovať gréckokatolíckej cirkvi, že nám toto stretnutie umožnila, aj za stretnutie s emeritným arcibiskupom Jánom Babjakom a že nás predstavil Svätému Otcovi Františkovi.

Ja som prežila osobné obrátenie, keď som v 2. mesiaci tehotenstva potratila. Chcela som vždy žiť dobre a tento svoj pohľad som si vysvetľovala po svojom. Potom som si uvedomila, že žiť neznamena len ponúkať deťom zdravé jedlo a starostlivosť o nich. Že je to pohľad hlbšie.

Tu v živej viere mi pomohla kňazská rodina. Prijali ma nielen do farnosti, ale aj do svojho srdca. Spoznávala som Božiu dobrotu a prijatie aj cez nich. Aj keď odišli z našej farnosti, udržiavali sme kontakt a boli k nám stále otvorení. Vo farnosti ich vymenila druhá rodina, ktorá nám tiež pomohla, keďže manžel ostal doma zo zahraničia, detí sme mali 5, potreboval prácu. A vtedy prvý ikonostas do chrámu robil v našej farnosti. Aj manželka kňaza i napriek pracovnej vyťaženeosti si našla čas ma vypočuť. Rady kňazov ako vychovávať deti sú hodnoverné, pretože sami žijú rodinu. Tu chcem poďakovať všetkým kňazom za ich službu, ktorú pre nás konajú a tým, ktorí nám akýmkoľvek spôsobom pomohli.

Na synode sme pochopili, čo pre nás znamená rodina a dôležitosť jednoty a spoločného kráčania. Že Boh koná v našich životoch svoje dielo cez pomoc druhých. Aké je dôležité v probléme sa neuzatvárať, ale hľadať správnu komunikáciu. Moja cirkev je moja rodina. Tu som hľadala pomoc, pretože mi túto cestu ako riešenie ponúkla kedysi moja rodina a pomohla mi tu kňazská rodina.

Fara je miesto, kde čakáte prijatie, pretože odráža misiu Boha v ľuďoch, ktorí žijú vieru i napriek životným ťažkostiam nielen v chráme. Ľudia žijúci na fare tvoria malú farnosť. Poznáte takú farnosť? Myslím, že aj my všetci na synode, i naše rodiny, sa takou malou farnosťou stali.

Ďakujem Cirkvi, že vypočula môj hlas.